

RADIOIODOCAPTAREA : INDICAȚII, CONCORDANȚE ȘI CONTROVERSE FAȚĂ DE SCINTIGRAFIA TIROIDIANĂ

G. Stanciu

Clinica de Radiologie
Universitatea de Medicină și Farmacie Târgu-Mureș

S-au împlinit deja 30 ani de activitate a Laboratorului de Medicină Nucleară din Târgu-Mureș, unul dintre cele mai vechi din România, având consecvență și utilitate mai ales prin radioiodocaptarea și scintigrafia tiroidiană. Astfel colaborarea în special cu medicii endocrinologi a fost cât se poate de bună.

Având cifrele etalon pentru radioiodocaptarea ¹³¹I Na ale Institutului de Endocrinologie I.C. Parhon București, precum și cele stabilite pentru zona noastră geografică, apreciem prin detectare procentajele după 2h, 24 h și uneori de la 48 h de la administrarea radioizotopului respectiv.

Constatăm de cele mai multe ori o concordanță între cifrele care reprezintă procentajul captării și perfuzarea din scintigrafie. Sunt cazuri când între radioiodocaptare și scintigrafie nu este sincronism, dovedindu-se astfel că modificările biologice și distoniile neuro-vegetative, nu se pot intercala în legi fizice și biochimice întotdeauna, fapt pentru care se înclină a se recomanda ambele metode sau numai scintigrafia tiroidiană, apreciindu-se că numai radioiodocaptarea este insuficientă.

Scintigrafia este suverană în stabilirea localizărilor retrosternale, a tumorilor maligne, nodulilor calzi toxici și reci, respectiv a chistelor, altfel de mare utilitate atât în disfuncții cât și în afecțiuni chirurgicale.

Reprezintă investigații care nu pot lipsi din datele unei afecțiuni tiroidiene, care din 1940 când au fost efectuate pentru prima dată de Hamilton,

au rămas între tehnicile de vârf.

**Numărul de investigație în medic anual este de : radiiodocaptări 2250 și
scintigrafii tiroidiene 1760**

